

SAVCHENKO

ІНТЕРВ'Ю №2

NIK KORNERY

Молодий музикант, автор пісень, соліст гурту “Nik Kornery Orchestra”. Герой випуску — Микита Кутовий (Nik Kornery).

СЛОВО РЕДАКТОРА

У пошуках себе, люди часто приміряють на себе різні соціальні ролі та штампи, які обирають залежно від свого досвіду, статусу чи просто вподобань. Але наша справжня сутність лежить у площині наших захоплень. Ми стаємо щасливими тоді, коли відволікаємося від буденності та занурюємося у цікаву для нас справу.

Для героя цього номеру таким захопленням стала музика, любов до якої народилася ще в дитинстві.

В 2017 році він став одним із переможців всесвітнього музичного фестивалю у німецькому Троссінгені, де вразив суддів віртуозною грою на губній гармошці.

Сьогодні ж він має власний гурт, пише пісні та співпрацює із іншими творчими людьми Дніпра.

В інтерв'ю Микита розповів про те, з якими складнощами зіштовхуються молоді музиканти, а також про своє відношення до музики та життя.

Що ж... А особисто мене захоплює знайомити вас із талановитими людьми. Тож радий представити - Nik Kornery очима редактора.

>> В мене дома завжди було якесь музичне обладнання: колонки, гітари...

На яких інструментах ти граєш?

Переважно гітара та клавішні. Це те, на чому я граю саме в гурті і те, що я вмю краще за все. Також губна гармошка, але ми її зараз рідко використовуємо. Колись грав на барабанах, в мене є якісь базові навички, але нічого складного точно не зможу зіграти.

У скількох музичних проєктах ти зараз береш участь?

Зараз це два проєкти: “Nik Kornery Orchestra” та “Самотність удвох”, але там зараз у нас пауза невеличка. Нарізі головний проєкт — “Nik Kornery Orchestra”.

Як вплинули твої батьки на твій розвиток у музиці?

Насправді дуже вплинули. Переважно батько. Він сам грає на гітарі, в нього є гурт, який зараз на паузі знаходиться, але я там теж грав на барабанах. В нього були свої пісні. Тому в мене дома завжди було якесь музичне обладнання: колонки, гітари... Музиканти різні приходили. Також батьки мене віддали в музичну школу. Це було моє бажання, не було такого, що я не хотів. Там я освоїв гру на клавішних інструментах.

Я правильно розумію, що твій батько зараз грає у твоєму гурті?

Так.

Тобто спочатку ти грав у його гурті, а тепер він у твоєму?

Так, зараз граєв нас на бас-гітарі.

>> Мені здається, що гарна пісня — це коли всі її елементи доповнюють один одного.

У 14 років ти виграв всесвітній конкурс з гри на губній гармошці. Чи хочеш взяти участь ще у якомусь конкурсі чи шоу талантів?

Я не знаю... Саме цей фестиваль був дуже крутий. Це не було талант-шоу чи ще щось, що є на телебаченні. І в чомусь подібному я б взяв участь, але напевне вже не як конкурсант. А щодо проєктів, які йдуть на телебаченні, я вважаю, що це не про творчість, а про шоубізнес. Тому мені це не дуже цікаво. Я вважаю, що мета таких шоу — щоб люди про тебе дізналися. А якщо змагатися в цих шоу... Ну, не знаю, не знаю... Напевне ні.

Ти відстежуєш тренди у музиці, щоб використати їх у своїх піснях, чи пишеш те, що подобається саме тобі?

Я багато чого слухаю. Намагаюсь слухати і більш сучасну музику, і не сучасну. Інколи я розумію, що ми можемо грати умовно ось так. Але коли я буду робити запис, я можливо щось додам, можливо зроблю не так складно, не так довго... Це не до того, що я йду проти себе. Йти проти себе, мені здається, — такий собі шлях. Я пробую щось додавати (у свою музику — ред.). Якщо мені подобається, я просто це роблю і все, якщо не подобається, не до душі, то я не буду це додавати.

Що важче писати, текст чи музику для пісні?

Напевне текст. Мені просто не зовсім близька концепція того, що текст має бути головним. В мене це не зовсім так працює. Є люди які роблять акцент саме на тексті, а все інше — це підтримка цього тексту. Але я намагаюсь зробити якийсь баланс і частіше в мене з музики починається якась думка. Тобто я починаю грати мелодію і народжується текст. А щоб просто писати текст, таке буває дуже рідко. Мені здається, що гарна пісня — це коли всі її елементи доповнюють один одного.

>> Не треба дивитися на зірок як на ідолів. Всі вони такі ж самі люди, як і ми.

Часто музиканти є такими собі “рок-зірками” зі скандальною репутацією. Але останніми роками з’явилася тенденція до того, що артисти стають моральними авторитетами для своїх фанатів. Як ти вважаєш, чи сучасний артист зобов’язаний бути соціально

відповідальним, чи для того, щоб його любили, достатньо його творчості?

Мені здається, що не треба дивитися на цих людей як на ідолів. Всі вони такі ж самі люди, як і ми. Звісно є різниця, бо ми всі різні. І ця людина може щось круто робити, але все ж таки це все одно людина. Тому я вважаю, що вони мають право на життя, яке вони для себе обирають. Пряма пропаганда чогось — це одна річ. А коли ти просто живеш для себе — це інше.

Чи доводилося тобі грати в переході або на площі?

Так, звісно. Не раз.

Як молодий музикант може заробити гроші в Україні?

Це те, що ми всі намагаємося зараз

зрозуміти (сміється). Я знаю багато музикантів із Дніпра і всі вони не знають відповіді на це питання.

Насправді це можливо, але питання у стабільності доходу. Мене запрошувала художниця на відкриття своєї виставки, щоб я пограв на клавішах — гроші нормальні в цілому. Інколи мене запрошують якісь поети, щоб я до них долучився, пограв, а вони почитали свої вірші. Можна знайти якесь місце в кафешці, я знаю, що такі є. Чи просто на вулиці грати. Але навіть за оптимістичного сценарію, це буде просто середній рівень зарплати. Можливо це й не буде дуже мало, але на цьому ти нікуди не дойдеш, мені здається.

Хочеться заробляти не з того, що ти пограв на замовлення в когось, а з того, що ти написав свою пісню, поїхав в тур, щось таке. Це все можливо, але це розвиток, це все поступово. І це теж дуже залежить від випадку. Це вдача і зусилля, які ти вкладаєш.

>> Що я люблю більше, ніж музику? Та просто жити.

Як війна вплинула на твій творчий шлях?

Багато чого змінилося. З гарного — ми знайшли барабанщика. В нас повинен був грати інший барабанщик, в нас була з ним одна репетиція. Він теж був непоганим. Але він із Запоріжжя і коли почалась війна, він довгий час був там, тому ми знайшли ударника, який є зараз.

А так війна... Я пам'ятаю початок. Ми тоді ще грали зі скрипкою, в нас не було повного звуку. Не було ні барабанів, ні бас-гітари. Був я або з гітарою, або з клавішами і скрипаль. Ми їздили на різні волонтерські заходи, де збиралися

творчі люди. Ми так грали багато разів: і в бібліотеках, і в музеях, і так далі. Приколь-но було. Потім ми зібрали повноцінний гурт і почали виступати.

Я не можу сказати, що війна дуже вдарила саме в плані музики. Але деякі проблеми були і є. Хотілось і в Європу, і ще кудись, десь поїздити, зіграти...

Стосовно другого проекту ("Самотність удвох" — ред), в нас були пісні і російською, і українською мовами, а зараз російською мовою ми не можемо випускати і напевне не зможемо більше. Тому їх треба перекласти, або щось ще з цим зробити.

А чому не можете випустити пісні російською?

Якщо подивитися з однієї сторони, мені дуже подобаються ці пісні. Це круті пісні, на мій погляд. Вони були написані до війни, вони були написані від душі. З цього боку трішки сумно, що ми їх не можемо зараз випустити.

Головна проблема в тому, що зараз існують різні думки (стосовно усього російського — ред.) і якщо ми зараз випустимо ці треки, по-перше буде різна реакція, а по-друге — це просто недоречно. Мені хочеться або продовжувати свою англійську творчість, або зробити щось українською. Бо це класно, чому б ні?

З ким із зірок ти хочеш виступити на одній сцені?

Дуже багато варіантів, але нехай буде Пол Маккартні.

Що ти любиш більше, ніж музику?

Більше, ніж музику? Та просто жити.

